

Διάβαζε και εφάρμοζε το Ευαγγέλιο.

Ασκητές μέσα στον κόσμο.

Στο Μεσολόγγι ζούσε μία ευλαβέστατη γυναίκα, ονόματι Βασιλική (Κούλα την φώναζαν), παντρεμένη με τον Δημήτριο Καλαντζή, ψαρά στο επάγγελμα. Ήταν και οι δυο πολύ πιστοί και πολύ απλοί άνθρωποι.

Όταν η Βασιλική ήταν νέα, την ημέρα των Θεοφανείων «είδε τους ουρανούς ανεωγμένους» και τους Αγγέλους του Θεού να ψάλλουν. Γι' αυτό έλεγε: «Αυτή την ημέρα μη φεύγης από την Εκκλησία, έστω και αν καίγεται το σπίτι σου, γιατί ανοίγουν οι ουρανοί».

Το σπίτι που κατοικούσαν ήταν ισόγειο και για πάτωμα είχε τσιμέντο. Όταν έβρεχε γέμιζε νερό που έφθανε τα είκοσι εκατοστά. Είχαν τοποθετήσει πέτρες για να πατάνε και με ένα “γκιούμι” άδειαζαν το νερό. Τον χειμώνα δεν έστρωναν κουρελούδες για να έχουν λίγη ζέστη, γιατί μούσκευαν από τα νερά. Αλλά μέσα σ' αυτό το παγωμένο σπίτι η καρδιά τους χτυπούσε πολύ ζεστά για τον Χριστό και τα πρόσωπά τους ήταν πάντα χαρούμενα και ειρηνικά. Η θεία Χάρι τους φύλαγε και δεν αρρώσταιναν.

Είχαν στο σπίτι τους μία εικόνα της Παναγίας θαυματουργή, μπρος στην οποία άναβαν ακοίμητο καντήλι και εκεί έκαναν τις προσευχές και τις μετάνοιές τους. Στην Εκκλησία πήγαιναν πάντα Κυριακές και εορτές.

Η Βασιλική είχε μία αδελφή, την Γεωργία, η οποία χήρεψε από τα 37 της χρόνια με έξι παιδιά. Οι ανάγκες τους ήταν πολλές και αυτή ήταν πολύ φτωχή.

Πήγαινε τότε στον γαμπρό της Δημήτρη, τον ψαρά που ήταν πολύ ελεήμων. Τον ρωτούσε αν έπιασε ψάρια. Όταν απαντούσε ότι έπιασε, η Γεωργία έβαζε το χέρι της στην τσέπη του και έπαιρνε όσα χρήματα είχε ανάγκη. Αυτός χαμογελούσε και της έλεγε: «Ήσυχα-ήσυχα, Γεωργία», τίποτε άλλο και την άφηνε να παίρνη όσα χρήματα ήθελε.

Όταν κοιμήθη ο Δημήτριος, η σύζυγός του Βασιλική άρχιζε να μοιράζη τα υπάρχοντά της. Κράτησε μόνο τα απολύτως απαραίτητα και τα υπόλοιπα τα έδωσε ελεημοσύνη. Άδειασε το σπίτι της. Γύριζε με το Ευαγγέλιο στην μασχάλη και το διάβαζε ευκαιρώς-ακαιρώς με πολλή ευλάβεια. Από την σύνταξή της κρατούσε ένα μικρό μέρος για τις ανάγκες της και τα υπόλοιπα τα μοίραζε στους φτωχούς. Την ρωτούσε ο γυιός της τι τα κάνει τα χρήματα, και αυτή απαντούσε: «Τα ξόδεψα, παιδί μου».

Μία Κυριακή πήγε κατά την συνήθειά της στην Εκκλησία και κοινώνησε. Όταν επέστρεψε και έφθασε έξω από το σπίτι της κατάλαβε ότι έφθασε το τέλος της. Εκεί μπροστά στην πόρτα του σπιτιού γονάτισε, έκανε τον σταυρό της και φώναξε τη νύφη της που έμενε δίπλα, λέγοντάς της ότι πεθαίνει. Και έτσι γονατιστή και σταυροκοπημένη παρέδωσε το πνεύμα της στον Κύριο τον οποίον τόσο αγάπησε εκ νεότητός της και ετήρησε πιστά τις εντολές Του. Κοιμήθη περίπου το έτος 1970.

Όταν έγινε γνωστή η κοίμησή της γέμισε το σπίτι της φτωχούς ανθρώπους. Ο ένας έλεγε «εμένα μου έδωσε κουβέρτα, Θεός σχωρέσ' την», ο άλλος έλεγε «μου έδωσε πιάτα», ο άλλος «ποτήρια», ο άλλος «χρήματα». Έτσι αποκαλύφθηκε μετά την κοίμησή της πού πήγαιναν τα πράγματα και τα χρήματά της.

Όσο ζούσε την επισκεπτόταν η αδελφή της Γεωργία με τον εγγονό της. Η συμβουλή της ήταν: «Να διαβάζης, παιδί μου, Ευαγγέλιο. Αυτό είναι το καλό το βιβλίο».

Αιωνία η μνήμη του Δημητρίου και της Βασιλικής Καλαντζή. Αμήν.

Από το βιβλίο: Ασκητές μέσα στον κόσμο, τ. Α', Άγιον Όρος 2009, σελ. 366.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>